

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
SS	แทน	ผลบวกของค่าคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
$*$	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
I	แทน	ระยะของการทดลอง
G	แทน	กลุ่ม
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนคุณค่าแห่งตน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคสัมพันธภาพแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคคีรมีแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส และกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนคุณค่าแห่งตน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคคีรมีแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิคคีรมีแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	ระยะ			คนที่	ระยะ		
	ก่อนการ	หลังการ	ติดตาม		ก่อนการ	หลังการ	ติดตาม
	ทดลอง	ทดลอง	ผล		ทดลอง	ทดลอง	ผล
1	29	39	44	1	26	28	22
2	15	21	27	2	15	15	18
3	33	41	45	3	36	37	37
4	20	24	25	4	19	11	10
5	24	28	32	5	26	27	21
รวม	121	153	173		122	118	108
$\bar{X}$	24.2	30.6	34.6		24.4	23.6	21.6
SD	6.37	8.01	8.4		7.17	9.41	8.78

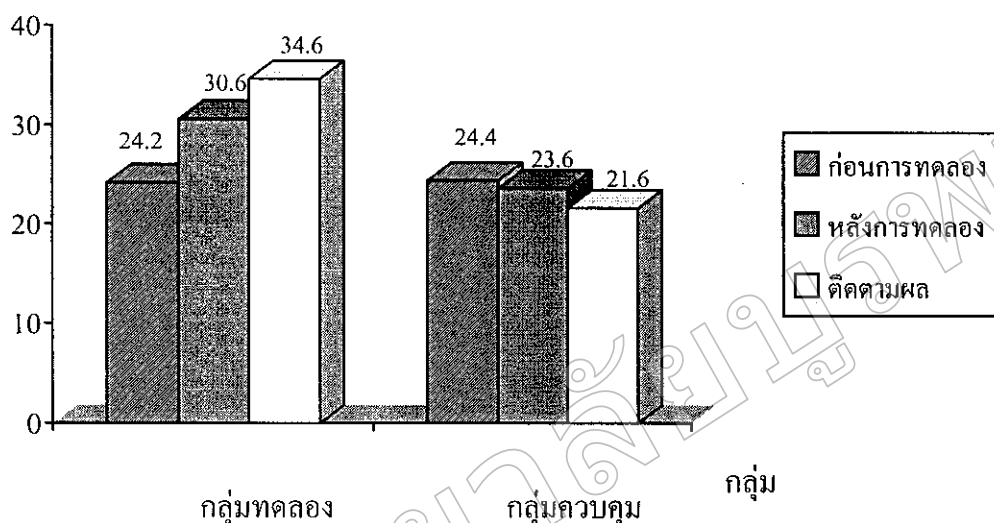
จากตาราง 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิคคีรมีแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสเป็น 24.2, 30.6 และ 34.6 ตามลำดับ ส่วนเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มควบคุม มีคะแนนเป็น 24.4, 23.6 และ 21.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิค รัศมีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD	N
กลุ่มที่ได้รับการปรึกษาตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส	ก่อนการทดลอง	24.2	6.37	5
	หลังการทดลอง	30.6	8.01	5
	ติดตามผล	34.6	8.4	5
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	24.4	7.17	5
	หลังการทดลอง	23.6	9.41	5
	ติดตามผล	21.6	8.78	5

จากตาราง 4 พบว่า เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิค รัศมีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน เป็น 24.2 และ 24.4 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 6.37 และ 7.17 ในระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนเป็น 30.6 และ 23.6 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 8.01 และ 9.41 ส่วนในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน เป็น 34.6 และ 21.6 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 8.40 และ 8.78 ตามลำดับ

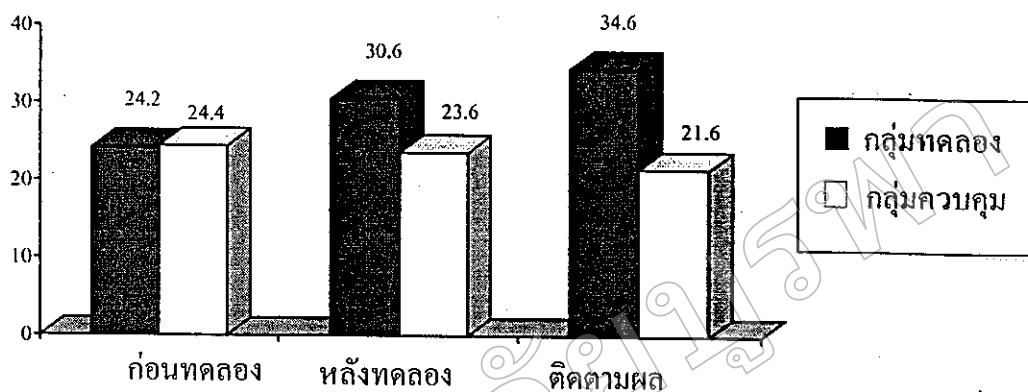
คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน

ภาพที่ 4 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्सมีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส และเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มควบคุมในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

จากภาพ 4 พบว่า เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्सมีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ก่อนการทดลอง เป็น 24.2 ระยะหลังการทดลองเป็น 30.6 ซึ่งเพิ่มจากระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 6.4 ส่วน ระยะติดตามผลมีค่า 34.6 เพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 10.4 และสูงกว่าระยะหลังการทดลองเป็น 4 เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนก่อนการทดลองเป็น 24.40 ระยะหลังการทดลองเป็น 23.6 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 0.8 ส่วนระยะติดตามผลมีค่า 21.6 ซึ่งต่ำกว่าระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 2.8 และต่ำกว่าระยะหลังการทดลองเท่ากับ 2

คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน

ภาพที่ 5 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ระยะต่างๆ ของการทดลองในกลุ่มของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्मีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส และกลุ่มควบคุม

จากภาพ 5 พบว่า ระยะก่อนการทดลอง เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्मีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ต่ำกว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.2 ระยะหลังการทดลอง เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्मีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มควบคุม เท่ากับ 7 และในระยะติดตามผล เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्मีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน สูงกว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มควบคุม เท่ากับ 13

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subject	9	2181.50		
Group (G)	1	326.70	326.70	1.4091
Ss _{win groups}	8	1854.80	231.85	
Within subject	20	404.00		
Interval	2	77.60	38.80	5.7481 *
I x G	2	218.40	109.20	16.1778 *
I x Ss _{win groups}	16	108.00	6.75	
Total	29	2588.50		

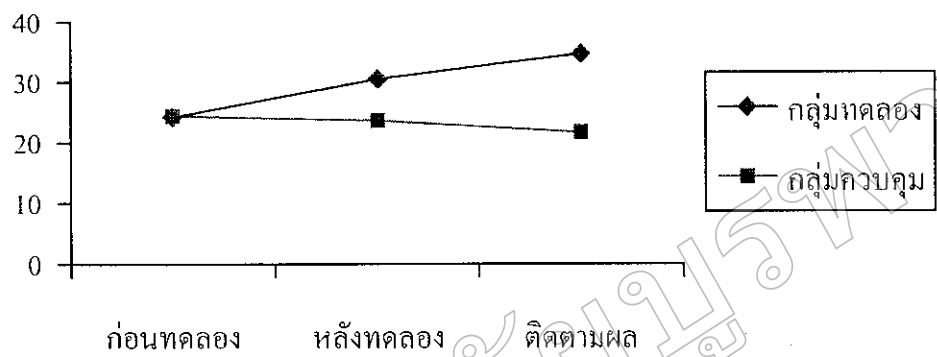
$F_{.05} (1,8) = 5.32 \text{ , } F_{.05} (2,16) = 3.63$

$* p < .05$

จากตาราง 5 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่หาธุรกรรมทางเพศที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิควิธีมีแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เนื่องจากวิธีการทดลองและระยะเวลามีปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงนำเสนอกราฟรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ ดังภาพที่ 6

คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน

ภาพที่ 6 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคคีร์มีแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุมกับระยะของการทดลอง

จากภาพ 6 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคคีร์มีพลังแห่งตน ตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส และกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน โดยในระยะหลังการทดลอง เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคคีร์มีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และในระยะติดตามผลเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิคคีร์มีพลังแห่งตน มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมเช่นกัน แสดงให้เห็นว่า วิธีการทดลองกับระยะของการทดลองนั้นส่งผลต่อคุณค่าแห่งตนร่วมกัน จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มทดลองสูงขึ้น

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ในระยะก่อนการทดลอง
ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	0.1	0.1	0.0012
Within group	24	1962.80	81.78	

$F_{.05} (1,9) = 5.12$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 1997. p.470) ได้ค่า

$df = 9$

จากตาราง 6 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูก
ทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิครีมีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรม
ภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
นั่นคือ ค่าเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	122.50	122.50	1.4979
Within group	24	1962.80	81.78	

$F_{.05} (1,9) = 5.12$

* $p < .05$ ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 1997. p. 470)

ได้ค่า $df = 9$

จากตาราง 7 พบว่า ในระยะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูก
ทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยเทคนิคर्मพลังแห่งตน ตามทฤษฎีโปรแกรม
ภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ค่าเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการ
รักษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองไม่แตกต่าง
กัน

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผล

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	422.50	422.50	5.1661 *
Within group	24	1962.80	81.78	

$F_{.05} (1,9) = 5.12$

* $p < .05$ ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 1997, p. 470)

ได้ค่า $df = 9$

จากตาราง 8 พบว่า ในระยะติดตามผล คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูก
ทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิคสัมพันธภาพแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรม
ภาษาประสาทสัมผัสและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ ค่าเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษา
ด้วยทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสในระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาธน์สัมพันธ์ด้วยเทคนิคर्सมีพลังแห่งตน และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 9 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาธน์สัมพันธ์ด้วยเทคนิคर्सมีพลังแห่งตน

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subject	4	843.07		
Interval	2	275.20	137.60	32.25 *
Error	8	34.13	4.27	
Total	14	1152.40		

$F_{.05} (2,8) = 4.46$

$* p < .05$

จากตาราง 9 พบว่า คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาธน์สัมพันธ์ด้วยเทคนิคर्सมีพลังแห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาธน์สัมพันธ์ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนเป็นรายคู่ของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาด้วยเทคนิคर्सมีพลังแห่งตน ตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสในระบะก่อนการทดลอง ระบะหลังการทดลอง และระบะติดตามผล ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls method)

$\bar{X}$	ระบะก่อนการทดลอง	ระบะหลังทดลอง	ระบะติดตามผล
	24.2	30.6	34.6
24.2	-	6.4*	10.4*
30.6		-	4.0*
34.6			-
r		2	3
$q_{.95}(r,8)$		3.26	4.04
$q_{.95}(r,8) \sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		3.01	3.73

* $p < .05$

จากตาราง 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสในระบะหลังการทดลอง สูงกว่าระบะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระบะติดตามผลสูงกว่าระบะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระบะติดตามผลสูงกว่าระบะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่ได้รับการปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระบะหลังการทดลองและระบะติดตามผลสูงกว่าระบะก่อนการทดลองและคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระบะติดตามผลสูงกว่าระบะหลังการทดลอง

ตารางที่ 11 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในกลุ่มที่ไม่ได้
รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคสัมพัทธ์แห่งตนตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาท
สัมผัส

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subject	4	1011.73		
Interval	2	20.80	10.40	1.1264
Error	8	73.87	9.23	
Total	14	1106.40		

$F_{.05} (2,8) = 4.46$

$* p < .05$

จากตาราง 11 พบว่า คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศใน
กลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ
นั่นคือ คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลัง
การทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน